

Hans Kildahl,

til minne.

Hans Kildahl, Klauva, døde på Troms og Tromsø sykehus den 3. juni.

Hans blei født 22. april 1867 på Fagernes i Nedre Fagerfjell.

Man skulle ikke tro, at denne så høgreiste, modige og ungdommelige mann, skulle være så langtt opp i aldershøgda.

Hvor du møtte Hans, på sjø eller land møtte du han aldri uten det særegne og sjeldent lyse humør, og den sprudlende evne han hadde til å prate om det som for ham var så kjent og kjært.

Hans bar sin alder så godt, at vi alle syntes og ventet at han ennå i mange år kunne få være blant oss. Dette nettopp fordi ham såg så ungdommelig ut. Men alt har jo sin levetid. Og om det føles et stort sagn å miste det en har kjært så er det en trøst å vite, at i våre tanker og minner er det en plass, for mye av det som er godt og verdifullt å minnes fra ham.

Hans Kildahl døde som en utslitt mann. Spart på kreftene eller sett grått og trist på arbeide og tilværet og sturet over sine forpliktelser, det har han aldri gjort.

I ung alder blei ham en handlingens mann og et føredøme når det gjaldt rettferd og arbeidsmot til ett og alt.

Tidlig tok han sin plass i fiskerbåten, som kar og seinere som høvedsmann på segelbåt, sleit seg fram med årene i stilla, segla med for få klør nede, når storm og kov jaget båten som verst mot eller fra fiskefeltet der livberginga var å finne.

Han var og noen år i Amerika for å prøve lykken der. Han arbeidet på farm eller som tømmerhugger en tid. Men han glemte ikke Nord-Norge og heimbygda og reiste tilbake hit, giftet seg, kjøpte eiendom ved Olderhamna og budde der noen år. Kjøpte part i listerbåt og drev fiske og som høvedsmann igjen i flere år. Da så jorda på det gamle handelsstedet Klauva blei til sals, kjøpte han jordeiendom her, og trass i at han i mange år mesteparten av året var formann ved trandamperiet, utførte han her et stort rydnings- og dyrkningsarbeide som det står glans av. Her bygget han heimen sin med stue og fjøs.

Her var mark å ta til med både for plog og spade. Og han var forholdsvis ung og nygift, og samarbeid var det hos både han og kona.

År gikk, stein og kjess måtte vike plass for grønne åkrer og blomstrende enger der det før var stein og fjell blei det også åker og eng.

I Klauva har han nedlagt et arbeide som ingen eller i allefall få kan gjøre ham etter.

Hans kone Salome, som er fra Stønnesbotn, lever og er bra frisk. Det er nok et sagn for henne, men vegens ende her i livet, er som oftest kortere enn deres har vært. Deres

barn er alle voksne, og har fått egne heim. Det er en god trøst i ensomme stunder at de alle er blitt gode og dyktige mennesker.

Det må vel seies om Hans at hans måte å være på var så sjelden framifrå. Han var hjertegod gjestfri, og pliktoppfyllende slik at alle som kjente ham føler sikkert et stort sagn ved å ha mista ett så avholdt menneske.

Lyser med dette fred over hans minne.

Tore Johannessen